

i samme Grad har det været vanskeligt at afvise Fordringen om Nedsættelse i Skatter, en Skattereduktion. Det vil blive Åar for Åar mere urimeligt at modsætte sig en saadan Reform, jo mere det bliver fastslaaet, at vi have et virkeligt paaregnet aarligt Overskud af 4—6 Mill. Kr. Derfor siger jeg, dette store Overskud har maattet være den høitærede Regjering med dens Finantspolitik til ikke ringe Besvær, og den har da søgt at give en Udvei for disse Penges Anvendelse til forskellige Diemed. Det er ikke lykkes fuldstændigt i Retning af Befæstningsanlæg. Nu bliver Spørgsmaalet her: Kan der her ske en Anvendelse, hvorved en væsentlig Del af dette Overskud bliver sløgt? Jeg skal i Forbigaaende sige, at der ikke er Tvivl om, at ogsaa jeg for mit Vedkommende hellere rækker Haanden til at anvende Overskudet i disse paa-gjældende Diemed end til de Diemed, som tidligere af Thinget ere blevne forfaste. Men ved Siden af, at man binder 2 Mill. af Overskudet, veed man jo, at der i de følgende Åar vil blive stillet Fordringer til Statskassen i forskellige Retninger, til forskellige andre Diemed. For hver organisatorisk Lov, vi vedtage, maa vi være forberede paa, at den medfører mer eller mindre betydelige Udgifter. (Berg: Skoleloven?). Det ærede Medlem lover, at vi skulle faae Skoleloven igennem næste Åar. (Berg: Det var kun et Spørgsmaal). Hvis det er saa, er det dog et Barfel fra det ærede Medlems Side, der har Noget at betyde, og det er da utvivlsomt, at der i Anledning af Skoleloven forestaar forskellige betydelige Udgifter, som jeg, forsaavidt noget Godt vindes ved Skoleloven, i og for sig af finantsielle Grunde paa ingen Maade vil modsætte mig. Enhver organisatorisk Lov vil medføre betydelige Udgifter, og de Herrer ville se, at vi ere paa gode Veie til at binde hele Aarets Overskud, saaledes at vi kunne styde en høid Bind efter en Skattereform. Jeg har opfattet Kernen i den nuværende Regjerings Politik som væsentlig liggende i de to Ord: En Skatterevision, men ingen Skattereduktion. De øvrige Led i dens Politik have viist sig i kun ringe Grad holdbare, men man vil faae at se, at, naar alle andre Klædningsstykker, som denne Politik har haat paa sig, blive afførte, da ligger Kernen tilbage. Ved at vedtage dette Lovforslag og ved at slaa ind paa denne Veie, vil det være muligt for Regjeringen at sige: Nu er vort egentlige Finantsprogram gennemført, thi nu er en Skattereduktion umuliggjort, og jeg vil da med Føie reise det Spørgsmaal, om man tror, at der ikke ved en Deltelse i Afgiften paa Livsforbrødenheder og Naastoffer vilde kunne rækkes Landet og dets Produktion en vel saa hjælpsom Haand, der vilde komme samtlige Landets Klasser tilgode, som den Haand, man tror at kunne række det ved Anlægget af Jernbaner? Utsaa, dels overfor den finantsielle Be-

tragtning og dels overfor den Betragtning, at jeg ikke kan være med til at række Haand til yderligere Jernbanebygning, saa længe som vi ikke have ordnet vort Jernbanevesen over hele Landet, ogsaa paa Sjælland, agter jeg, idet jeg afholder mig fra at stemme over Endringsforslagene, at stemme imod Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Skel): Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler i hans finantsielle Betragtninger, jeg maa tilstaa, at de være mig ikke saa ganske klare. Jeg ser ikke, hvad der begrundet det Udsagn fra ham om, at Regjeringen ved dette Forslag har vundet en finantsiel Seir. Jeg kan ikke opdage denne Seir, jeg kan ikke se den principielle Forskjel, som det ærede Medlem fremhævede, der skulde være mellem, om Udgiften til Jernbanebygningen tages af Overskudet eller af Reserverfonden; maaste det kan nærmere forklares for mig. Men de finantsielle Betragtninger maa nu heller ikke ventes at blive drøftede fuldt ud med Indenrigsministeren. For mig er Sagen meget simpel. Jeg stiller det Spørgsmaal til Thinget, om det kan anses for at være et overdrevet Offer, naar vi efter 4 Aars Forløb gjenoptage Jernbanebygningen med Udsigt til en aarlig Udgift af 2,000,000 Kr. i 3 Åar. Jeg tror ikke, Nogen vil kunne paastaa, at dette, naar man ser hen til Sagens Digtighed, er at stille for store Fordringer til vore Finantser, som heldigvis befinde sig i en saadan Tilstand, at jeg neppe tror, at Nogen her i Salen vil kunne anføre Finantserne for trykkede ved en saadan Udgift. Jeg kan ikke se, at det Resultat, som Regjeringen opnaar ved en saadan maadeholden Udgift til produktive Formaal, kan siges at være en finantsiel Seir. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at vi staa efter min Formening og, som jeg haaber efter Flertallets Formening, overfor en Sag af overordentlig stor Betydning; thi ikke blot er det af stor Betydning, at vi fortsatte vor Jernbanebygning — hvis ikke blive vi overfløiede af vore Naboer mod Nord og Syd, vi maa følge med Tidens Udvikling — men man maa ogsaa indrømme — det er ansørt her ofte — at Konjunkturerne nu ere saa heldige som muligt, og Konjunkturerne føre ogsaa til, at vi skulle søge at fæste Bæstfæstelse og Fortjeneste, hvor vi kunne gjøre det. Jeg skal ikke vidtløst gaa ind paa det ærede Medlems Udtalelser i forskellige Retninger, saa meget mindre som de ikke vare eller kunde være henvendte til mig; det ærede Medlem antydede imidlertid, at der var andre Interesser end de rent saglige, der havde havt Indflydelse paa denne Sags Afgjørelse. Jeg vil dog notere, at for mig har der ikke været Andet end saglige Interesser, for mig have de saglige Hensyn været de eneste raadende og de eneste tilfældende. Men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at, naar han forgjæves søger efter Motiver for Udvalget